

מהדורת וויינרעב
גליון שבועי
קרח | תשפ"א

משא ומתן

יו"ל ע"י בית הוראה עץ חיים | בנשיאות הרב חיים קאהן שליט"א | גליון תי"ז

לז"נ האישה החשובה מרת מינדל בת ר' משולם זאב הארטשטיין ע"ה

מעשה שהיה

‘הברחת כספים’
התרגשות גדולה שררה בבית משפחת דוברוביץ שבארה"ב, בנם הבחור המופלג גבריאל נ"ו עומד לנסוע ללמוד בארץ ישראל בישיבת 'תורת השם'. זה עתה סיים גבריאל את הלימוד במתיבתא, ולקראת המעבר לישיבה גדולה החליטו הוריו כי מן הראוי שבנם יקרום ילמד באוירא דארץ ישראל. אמו ואחיותיו של גבריאל התנדבו להכין את המזוודות עבורו, וראו זאת כזכות שיהיה להם חלק בתורה שילמד גבריאל בארץ ישראל.

באמצע ההכנות נשמע צלצול הטלפון, ועל הקו נשמע יהודי המציג את עצמו בשם ישראל ברנשטיין, הוא אמר שנודע לו כי הבן שלהם עומד לנסוע לא"י לישיבת 'תורת השם', ומאחר וגם הבן שלו לומד בישיבת 'תורת השם' והוא צריך למסור לו חבילה חשובה, לפיכך הוא מבקש אולי יסכימו להכניס את החבילה שלו למזוודה של גבריאל כדי שיעביר את החבילה לבן שלו בישיבה. אמו של גבריאל הסכימה מיד, ואמרה שודאי בנה גבריאל יסכים לזאת באם לא מדובר בחבילה כבידה.

לאחר כמה דקות הופיע שליח ובידו חבילה שהייתה עטופה וארוזה בכמה עטיפות. אמו של גבריאל הכניסה את האריזה למזוודה של בנה יקרה, והודיעה לבנה כי כשיגיע לישיבה ימסור את החבילה לידי הבחור לבית ברנשטיין.

לאחר יומיים, נחת גבריאל בארץ ישראל, וכשכולו מלא התרגשות יצא מטרמינל הנוסעים לכיוון תחנת המוניות בכדי ליסוע לישיבה הקדושה. והנה, מיד ביציאה נגשו אליו שני אנשים, ובקשו ממנו שימסור להם באופן מיידי את החבילה שנמסרה לו בארה"ב ע"י ישראל ברנשטיין. גבריאל התפלא מאוד, שהרי הרב ברנשטיין ביקש שימסור זאת לבנו הלומד בישיבה. הוא התקשר לאמו בארה"ב ושאל אותה מה לעשות. כשאמו שמעה מה שאירע, החלה מיד לחשוף שאולי אותה 'חבילה' תמימה המיועדת לבנו של הרב ברנשטיין, אינה אלא הברחת כספים באופן אסור, היא התקשרה מיד לישראל ברנשטיין, וביקשה לדעת מה מונח באותה חבילה. הלה לא ניסה להתחמק, ואישר בפניה כי מדובר בסכומי כסף גדולים, שהוא רצה להעביר לישראל בלא לשלם מיסים, הוא מאוד קיווה שלא יתפסו את גבריאל ויחרימו את הכסף, והוא שמח מאד שהחבילה עברה בשלום ולא הוחרמה.

גברת דוברוביץ רתחה מזעם, היא אמרה למר ברנשטיין, כי אילו הייתה יודעת שמדובר בחבילה שאסור להעבירה, היא לא היתה מסכימה לסכן

פסקי דינים

דיני דינים - ד' הרב חיים קאהן שליט"א

תפיסה בדבר שלא דנין בזה"ז

כבר התבאר שישנם דברים שחז"ל לא תיקנו שיוכלו דיינים לדון בזמן שאין סמוכים, אבל מ"מ מנדין את המזיק שיפייס את הניזק^[1]. להלן יבואר האם מועילה תפיסה.

תפיסה

מדינא דגמרא^[2] מותר לתפוס (בתנאים מסוימים) ממונו של חבירו שחייב לו אם לולי התפיסה יגיע לו הפסד, כי בכה"ג עביד איניש דינא לנפשיה, לפיכך כתבו ראשונים שכל חיובי ממונו שהתורה חייבה אפילו שחיוביהם משום קנס כגון כפל ודו"ה, אם תפס מפני שבי"ד שאינם סמוכים אין דנין אותו, מ"מ מועילה תפיסתו בין אם תפס בשעת הנזק או לאחר הנזק, בין שתפס הדבר שהזיקו או דבר אחר, שבכגון דא עביד איניש דיניה לנפשיה^[3], אלא שדנו האחרונים בזה שהרי בקנסות אינו מתחייב עד שעמד בב"ד, ואפילו פטור לצאת ידי שמים^[4], יש שביאר הואיל ויש עדים על ההיזק שאם היו ב"ד סמוכים היו מחייבים אותו אין בכח הבי"ד שאינם סמוכים להוציא מהתופס^[5].

יש מראשונים שהכריע שאם המזיק היה שור תם שרק גוף השור משועבד לו לא מועילה תפיסה בדבר אחר ואילו בשאר קנסות מהני התפיסה^[6].

תפיסה על ידי אחרים

יש שחילק לדינא, שבקנס דאורייתא כגון כפל ודו"ה התפיסה היא מתקנת חכמים ואם אחר תפס בעד הניזק מוציאין מידו, ואם תפס בדברים שלא דנין משום שלא שכיח מהני התפיסה מעיקר הדין, ודנו הפוסקים האם מהני אף התפיסה של אחרים בעד הניזק^[7]. ברם, אף במה שמועיל התפיסה אסור לתפוס ע"י גוים^[8], אלא שאם עבר ותפס יש אומרים שהתפיסה מועילה בדיעבד^[9]. ויש שהוסיף שלא מועילה תפיסתו לתפוס מיתומים^[10].

חזר המזיק ותפס מהניזק
יש שכתב שבתפיסה נעשה ממונו שלו שאפילו חזר המזיק ותפס מוציאין מידו^[11], ויש שכתב שמהני תפיסת המזיק^[12]. יש שביאר בזה, הואיל שתפיסתו מועילה מדין עביד איניש דינא לנפשיה מהני תפיסתו רק אם הבע"ד אינו מכחישו או שיודע שיש לו עדים^[13].

האם מועילה תפיסה בדבר שלא דנין בזה"ז

תפיסה שלא בעדים
תפס הניזק שלא בעדים מהני תפיסתו מכח מגו^[14], ברם בזה נחלקו הפוסקים האם מועילה תפיסתו רק על מה שלא דנין מפני שאינו שכיח או אפילו לתפוס על חיוב של קנס. יש שכתב שמועילה תפיסתו אף על קנס^[15], ויש שכתב הואיל ומיגו מהני רק כשטוען כך בב"ד, ואילו האידינא שאין לנו ב"ד לדון קנס דיננו כעדים, שממילא לא מועיל המיגו^[16].

שומת ב"ד לידע כמה יתפוס

תבע הניזק שהבי"ד ישומו הנזק כדי שידע כמה לתפוס, נחלקו הראשונים האם נזקקין לו, או שרק לאחר שתפס שמין אם תפס יותר מכדי נזקו^[17], ויש שהכריע בדבר שהוא ממונו שלא דנין מפני שאינו שכיח נזקקין לו, ועל קנס כגון כפל או דו"ה אין נזקקין לו^[18].

מודה בקנס בזה"ז

הודה המזיק על הקנס לפני הבי"ד דהאידינא, יש מהראשונים שכתב שאפילו הודה לאחר שתפס הניזק לא מועילה התפיסה^[19], אבל הרבה ראשונים כתבו שהואיל ואין ב"ד שיקבל עדות על קנס לא מועילה הודאתו לפטור אותו מדין המודה בקנס פטור, ואפילו הודה קודם התפיסה של הניזק^[20], ויש שכתב שאפשר שאף האידינא מועילה הודאת המזיק לפטור מהקנס שלא תועיל תפיסת הניזק (שתפס בעדים) כל זמן שלא באו עדים שהזיק^[21], ויש שכתב בזה שלא נפטור בהודאתו אם מודה שהיו עדים בשעת ההיזק^[22].

[1] גליון תט"ז. [2] ב"ק כ"ז ב' ס"ד. [3] ראה ב"ק ט"ו ב' בכבלא דאכל שונרא וכו' שלא דנין בבבל אם תפס לא מפקינן מיניה, ובתוס' שם ד"ה ואי כתבו מר"ת דווקא שתפס המזיק עצמו ובשעת ההיזק (דהיינו קודם שבא ליד המזיק) הקילו חכמים שמהני התפיסה, אבל הרא"ש כתב דהתפיסה מהני מדינא דעאדל"ג, וביש"ש ב"ק פ"ק א' ס"י מ"ג, כתב דכן קי"ל, וזכ"ח הסמ"ע ס"א א' ס"ק י"ח ע"פ הרא"ש. אכן בפתחי תשובה ס"ק ז' כתב משו"ת בית שמואל אחרון ס"א א' ראה לר"ת ופירש שהסמ"ע כתב כהרא"ש מדין קי"ל, וע"פ בערוך השולחן סעיף ז'. [4] ראה תרומת הכרי ס"א א' ע"פ הירושלמי כתובות פ"ק ג' ה"י, ובדברי משפט ס"ק א' ועוד אחרונים. אולם בחינוך מצוה נ"א כתב שיש מצוה לצ"ח והובא בשער משפט ס"ק א'. [5] אמרי בינה דיינים ס"ד ד"ה ור"ל. עיין בש"ך ס"ק ט"ז דבטוען טענת גנב לא מהני התפיסה על הכלל, וביאר הנתח"מ ס"ק ד' דהא מתחייב רק ע"י שבועה בב"ד מומחין. [6] מרדכי ב"ק ס"י מ' מרבינו ברוך הובא בד"מ ס"ק ו' וסמ"ע ס"ק י"ח, ובתומים ס"ק ג' תמה שלא משכחת קנס ובדבר המזיק רק בקרן, אבל הקצות ס"ק ה' כתב בדומה שהזיקה אדם בשן ורגל לא שכיח, ובנתח"מ ס"ק ה' דמשכחת באסו"מ שהזיקו באש או בור (לסבורים שלא דנין בזמן הזה). ומשמעות הפוסקים כר"ב, אבל עיין ישועות ישראל ס"ק ה' שמהטור בס"ת ת"ז מוכח דלא כר"ב. [7] ישועות המשך העיריות בעמוד ב'.

מעשה שהיה

את הבן שלה בדבר כזה מול הרשויות. וכיון שהוא הערים עליה ועל גבריה, ולא הציג בפניהם את העובדות לאשורן, היא מבקשת שישלם לגבריה על העברת הכסף סכום עתק של 10,000 דולר כשכר טירחה על העברת הכסף ועל נטילת הסיכון להסתבך מול הרשויות.

אך ישראל ברנשטיין טען בפניה, שברור שאם גבריה היה נתפס, הוא היה משלם את כל הנזקים עד הפרוטה האחרונה, ואף מפצה אותם בנדיבות על עגמת הנפש. אך מאחר שלא תפסו אותו, והם סיכמו שיעביר את החבילה בחינם, אין סיבה שיתחייב לשלם להם, ובפרט כאשר היא תובעת סכום כה גדול, שהיה יכול למצוא מבריה מקצועי שיסכים לקחת את החבילה תמורת תשלום נמוך ממה שהיא מבקשת כעת.

ראשית, הדבר ברור שמר ברנשטיין עבר במה שעשה על כמה איסורים גמורים: לא נדון בנושא האם מותר להבריח כספים בניגוד להוראות הרשויות (ראה ח"מ סי' ס"ט ס"ז), אמנם פשוט שהיה אסור להכניס את גבריה לסיכון שהוא לא מודע לכך, ואע"פ שהיה מוכן לשלם לו את ההפסדים, שהרי גם המזיק ע"מ לשלם עובר באיסור (כמבואר ברמב"ם הל' נזקי ממון פ"ה ה"א, הובא בטור סי' צ"ז). וכן כתב הסמ"ע סי' שעה ס"א כבונות הש"ע (שם). ובפרט שכאן היה יכול לגרום לו צער גדול, שהיה עלול להסתבך מול הרשויות, והוא איסור גמור לעשות כן.

אמנם הנידון שלפנינו הוא האם מר ברנשטיין חייב לשלם לגבריה על העברת החבילה, ואם כן - כמה הוא חייב לשלם.

והנה הדין הוא, שאם הפועל אמר לבעה"ב שהוא מוכן לעשות מלאכה בחינם, אינו יכול לחזור בו לאחר שכבר עשה המלאכה ולתבוע שכרו, כי הדבר דומה למי שנתן לחבירו מתנה, שאין יכול לחזור בו לאחר מכן, ולתבוע את המתנה בחזרה. ויתירה מכך מבואר בפוסקים, שגם אם לא אמר בפירוש לבעה"ב שמתכוון לעשות כן בחינם, אלא שחשב כן בלבו, אינו יכול לחזור בו לאחר מכן ולתבוע שכר (נתי"ה"מ סי' יב סק"ה).

אמנם כל זה כשהפועל החליט לחזור בו אחר שכבר עשה את העבודה, אך אם התברר שבעה"ב הטעהו, ואם היה יודע מה שהוא יודע היום לא היה מוכן לעשות בחנם, אזי הדין הוא שהוא יכול לתבוע תשלום מבעל הבית. והרי זה כנותן מתנה לחבירו, והתברר שהמתנה היתה בטעות גמורה, שהמקבל צריך להחזיר את המתנה (והיינו כשניכר ויודע כן לכל, שמתנה זו היתה בטעות, כמבואר בס"י ר"ז ס"ד). ולפי"ז גם בשאלה שלנו, כיון שאם היו יודעים שהעברת החבילה היא הברחת כספים אסורה, ודאי שלא היו מוכנים לעשות כן בחינם, וא"כ ההסכמה של גבריה היתה בטעות, ועל כן חייב המשלח לשלם לו על כך.

ויש לדמותו לדין הליוד לשדה חבירו העשויה ליטע, ונטע את השדה והשביחה, שחייב בעל השדה לשלם לנוטע כפי המחיר שמקובל בשוק לשלם על דבר זה (כמבואר בס"י שעה ס"א). וגם כאן, כיון שההסכמה לעשות פעולה זו בחינם התבררה כטעות, דינו כפועל גמור שירד על דעת לקבל שכר, ולכן אע"פ שהמשלח לא התכוון לשלם לו, הדבר דומה ליורד לשדה חבירו שחייב לשלם לו כיון שקיבל ממנו הנאה שיש לה שווי בשוק.

אמנם לגבי סכום התשלום, אי אפשר לחייב את מר ברנשטיין לשלם כפי הסכום שתובעת הגברת דוברוביץ. שאע"פ שהיא טוענת שלא היתה מוכנה לעשות כן אלא עבור סכום עתק, מכל מקום, כיון שהמשלח היה יכול לקבל פעולה זו בסכום מועט יותר, שהרי היה יכול לשכור מבריה אחר שמבקש סכום נמוך מכך, אין סיבה שישלם להם יותר ממה ששוה מלאכה זו בשוק. וכך הדין גם ביורד לשדה חבירו, שאינו חייב לשלם לו כפי המחיר שהיורד מבקש על כך, אלא חייב לשלם כפי המחיר שמקובל לשלם בשוק על מלאכה זו (כמבואר בס"י שעה ס"א), ולפיכך יש לברר כמה מקובל לשלם בשוק על פעולה זו של הברחת הכספים, וסכום זה עליו לשלם לגבריה דוברוביץ.

קו ההלכה

כיבודים בביהכ"ס (א)

שאלה: אצלנו בביהכ"ס נוהג למכור בשמחת תורה חלק מהכיבודים של כל השנה (הגנה וגלילה), לקונה אחד. אני רכשתי את ההגבות וגלילות בשנה

שעברה, אך עקב מגפת הקורונה, התבטלו התפילות בביהכ"ס למשך כמה חודשים, ולא יכולתי לממש את זכותי. השאלה שלי היא האם בית הכנסת צריך 'לשלם' לי על ידי הארכת זמן הזכיה שלי לכמה חודשים אחרי שמחת תורה?

ובאופן כללי, האם כשאני קונה כיבודים בבית הכנסת, הם שייכים לי? האם אני יכול למכור אותם לאחרים? ואם אני אכן יכול, האם מותר לי למכור אותם במחיר גבוה יותר מהמחיר בו קניתי אותם?

תשובה: למעשה, השאלה השניה - מהי מהותה של 'קניית' הכיבודים בבית הכנסת - היא השאלה המרכזית, ובה אנו צריכים לדון תחילה. ומתוך התשובה על שאלה זו, תתבאר התשובה גם על השאלה הראשונה - מה הדין כשקונה הכיבוד נאנס ולא יכל להשתתף בפועל בכיבוד שרכש.

והנה בפוסקים מצינו מחלוקת בענין זה, יש הסוברים שקניית הכיבודים היא קניה גמורה, ויש הסוברים שאין כאן מעשה קנין, וכן הכיבודים הם דבר שאין קנין חל עליו כלל, ולפיכך 'מכירת' הכיבודים היא לא ענין של מקח וממכר, וכפי שיתבאר.

כמה אחרונים סוברים שקניית הכיבודים היא מקח גמור (שיירי נכסת הגדולה או"ח הגהות הסור' קמז אות ג, ט"ז סי' קנ"ג ס"ק יא, מגן אברהם סי' שו"ט טו, ולבושי שרד שם, אמת ליעקב הל' ס"ת אות ו). לשיטה זו, יש לבאר מהו 'מעשה הקנין', והיא חל הקנין על הכיבוד, שהוא 'דבר שאין בו ממש', שאין קנין חל בו (ח"מ סי' ריב סעי"א).

יש שביארו שהכיבוד נקנה בקנין 'סיטומתא', דהיינו פעולה מסוימת שהמנהג הוא להחשיבה כגמור מקח, ודינה כמעשה קנין גמור (ח"מ סי' ר"א), ולכמה אחרונים קנין זה מועיל גם בדבר שאין בו ממש, אף ששאר קניינים אינם מועילים בו (עי' של שלמה ב"ק פ"ח סי' ס). וכן גם כאן המנהג הוא למכור את הכיבודים בצורה זו ברוב בתי הכנסת בעולם (אמת ליעקב [אלגאז] תורת העולין ל"ט סי' לו, וש"ת פנים מאירות ח"ב סי' ח"ה), ויש שביארו שיסוד הקנין הוא משום שדבר שנעשה בציבור אין צריך קנין ואין יכולין לחזור בו (עי' דרכי משה סי' של אות ה, וברמ"א סי' קס"ג סעי' ו), וכן הוא גם בכיבודים שבביהכ"ס, הנמכרים ברבים (מקור חיים לבעל חות יאיר סי' קמ"ד אות ד, ושבי"ל דוד או"ח סי' שו).

אך החולקים סוברים שאין כאן קנין סיטומתא, אם משום שהם פוסקים כדעות שסיטומתא אינה חלה על דבר שאין בו ממש (עי' פת"ש סי' ר"א סק"ב, וש"ת מהרש"ג ח"ב סי' ע"ז), אם משום שפוסקים שסיטומתא אינה חלה בדיבור בעלמא, אלא צריכה איזה מעשה (עי' לשי"ת הרא"ש כלל יב סי' ג, כנה"ג ח"מ סי' ר"א הגה"ט סק"ה, וש"ת מהרש"ג ח"ג סי' ק"ג וק"ד, ועי' סוף הקדשים סי' ר"א), ואם משום שאין דעת הקונים לקניה גמורה (ש"ת אר"ץ צבי סי' טל, אך עי' ש"ת פנים מאירות שם).

לשיטה זו ענין מכירת הכיבודים אינו מקח וממכר גמור, אלא הוא נדר של ה'קונה' להתחייב סך מסוים לבית הכנסת, בתנאי שהוא יקבל את הכיבוד ש'קנה', והממונה מכבד אותו באותו כיבוד, בכדי שאכן ישלם לביהכ"ס את נדרו (ראה ש"ת מבי"ט ח"ג סי' ט, שי"י י"ד סי' ר"נו סק"ב, וש"ת צמח צדק סי' ע"ב).

הפוסקים דנו בכמה נפקותות היוצאות מחלוקת זו.

לגבי המנהג למכור עליות בשבת וביו"ט, הקשו האחרונים, הלא אסור לעשות מקח וממכר בשבת וביו"ט (או"ח סי' שו סעי' ג). יש שהוכיחו מכך שאכן אין כאן ענין מקח כלל, אלא הוא נדר של ה'קונה', כפי שנתבאר (ים של שלמה ביצה פ"ה סי' ח, ש"ע הרב סי' שו סעי' טו, ומשנה ברורה שם ס"ק לג), ויש שכתבו שהתירו מקח זה לצורך מצוה (ראה מגן אברהם סי' שו ס"ק טו).

כמו כן דנו האחרונים האם קונה הכיבוד יכול למכרו לאחרים (כן דעת השלטי גבורים ב"ק לב: מפי הרי"ף, אות ג), ואם יכול למכרו במחיר גבוה יותר, ולהרוויח בכך (כן דעת השי"ר כנה"ג הנ"ל, וכ"כ האליה רבה ופרי מגדים או"ח סי' קמז, וחולקים על העולת תמיד סי' קמ"ד, הסובר שאסור להרוויח מכך, משום שאין משתכרין בצדקה). וכתב המגן אברהם (שם, ע"פ לבושי שרד) שלפי הצד שאין כאן קנין, פשוט שלא יוכל למכור את הכיבוד לאחר, וממילא מוכח מדברי הפוסקים הנ"ל שסברו שקניית הכיבודים היא מקח גמור.

בעזרת ה', בשבוע הבא נדון בשאלה הראשונה, מה הדין אם הקונה נאנס ולא יכל להשתמש בכיבודים שקנה.

המשך ההערות מפסקי דינים

ישראל עיי"מ ס"ק ו'. וכן במנחת חינוך מצוה נ"א אות י"ג כתבו דמהי אבל האמרי בינה דיניים סי' ג' מצדד שלא מועיל התפיסה ע"י אחר כלל, וראה מה שהארין בזה בנחל יצחק בתפיסה ע"י שליח סי' א' ענף ה'. [8] שי"י ס"ק ט"ו מיש"ש שם, ומשמע שאפילו בדיעבד לא מהני. [9] ראה בהגהות רע"א שם העיר שביש"ש כתב רק לכתחילה אבל בדיעבד ד"ל דמהני כרמ"א ס"ו ט"ז, ובאורים סי' ק"ב נראה כמסתפק בזה, וראה פתחי תשובה סי' ה' שסתם כרע"א, ויש להעיר מסי' ד' ברמ"א שכתב ממנהי"ק שורש קס"א בעאדל"נ ע"י עכו"ם אם לא יוכל לעשות בענין אחר מהני בדיעבד, וע"י חכמת שלמה סי' א' שמפרש את היש"ש שאפילו בדיעבד לא מהני, וראה אבני החושן ס"ק ח'. [10] נתי"ה"מ ס"ק ה' דמטלטלי דיתומים לא משתעבדי, ובנזקין לא עשו תקנת הגאונים לגבות ממטלטלי. [11] יש"ש שם. [12] נתי"ה"מ ס"ק ה' ע"פ הדיוק ברא"ש ב"ק פרק ב' סי' ב', וצ"ב דהא כביאור הנתה"מ מהני תפיסת הניזק רק באינו מכחישו או יודע שיש לו עדים מדין עאדל"נ ובה מהני מעיקר הדין, וע"י באולם המשפט ואמרי בינה סי' ד', בישיעות ישראל ח"מ ס"ק ח' עוד חילוקי דין בזה. [13] נתה"מ ס"ק ה'. וראה לעיל הערה 3, ולהלן במורה בקנס. [14] סמ"ע ס"ק י"ט ממנה"ש"ל על הסור. [15] סמ"ע שם. [16] קצוה"ח ס"ק א' אבל הנתי"ה"מ ס"ק ה' הכריע הואיל ואחר התפיסה ראשים לדון מהני, עיי"ש מילתא בטעמא (וראה אמרי בינה סי' ד'). [17] הרא"ש ב"ק פרק ח' סי' ב' כתב דלא שמינו וכ"כ הרמ"א סעיף ה', אבל הרי"ף ב"ק דף ל' מדפי ה"ף כתב ששמינו. [18] שי"י ס"ק י"ז מיש"ש ב"ק פרק ח' סי' ב'. [19] ראב"ד בהגהות על הרי"ף כתובות סוף פרק ג'. [20] רמב"ם בספר הזכות שם, סמ"ע סי' א' ס"ק י"ח ושי"י ס"ק ט"ז ע"פ הסור והרמב"ן. [21] קצוה"ח ס"ק ו'. [22] נתה"מ ס"ק ה', וראה באמרי בינה דיניים סימנים ה' ד' פרטי דיני תפיסה בקנס באריכות, ואכמ"ל.